

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Statutární město Plzeň**, se sídlem náměstí Republiky 1, Plzeň, IČ 00075370, zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10. 2. 2010, zn. INSP3-7056/08-29,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 10. 2. 2010, zn. INSP3-7056/08-29, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 22 112 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce JUDr. Radka Ondruše, advokáta.**

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo k jeho rozkladu změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů ze dne 23. 11. 2009, zn. INSP3-7056/08-22. Výsledné znění výroku je toto:

Je prokázáno, že účastník řízení, Statutární město Plzeň, se sídlem nám. Republiky 1, 306 32 Plzeň, IČ: 00075370, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v době od 22. května 2008 do 3. června 2008 zpřístupňoval na internetových stránkách na adrese <http://info.plzen-city.cz> záběry z kamer získané za jiným účelem, a to včetně osobních údajů fyzických osob na nich zachycených, a aniž by disponoval souhlasem subjektů údajů, dále neinformoval při sbírávání osobních údajů prostřednictvím kamerového systému

subjekty údajů o zpřístupňování jejich osobních údajů na uvedených internetových stránkách, dále neuzavřel se zpracovateli osobních údajů (Správou veřejného statku města Plzně, příspěvkovou organizací, se sídlem Klatovská tř. 10-12, 301 26 Plzeň, IČ: 40526551, a Správou informačních technologií města Plzně, příspěvkovou organizací, se sídlem Dominikánská 4, 306 31 Plzeň, IČ: 66362717) smlouvy o zpracování osobních údajů splňující náležitosti podle § 6 zákona o ochraně osobních údajů, aniž by zmocnění vyplývalo z právního předpisu, a dále dostatečně nezajistil, aby záběry z kamer umožňující detailně sledovat osoby a věci také v místech veřejnosti nepřístupných nebyly zpřístupňovány na uvedených internetových stránkách,

čímž porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost stanovit prostředky a způsob zpracování osobních údajů,

dále porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, ke němuž byly shromážděny,

dále porušil povinnost dle § 6 zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost uzavřít se zpracovatelem smlouvu o zpracování osobních údajů obsahující záruky zpracovatele o technickém a organizačním zabezpečení ochrany osobních údajů s výslovným uvedením, v jakém rozsahu a za jakým účelem se smlouva uzavírá,

dále porušil povinnost dle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost informovat při shromažďování osobních údajů subjekty údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovávány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy, a povinnost informovat subjekt údajů o jeho právu přístupu k osobním údajům, právu na opravu osobních údajů, jakož i o dalších právech stanovených v § 21 zákona o ochraně osobních údajů,

a dále porušil povinnost dle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů, tj. povinnost přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít ke neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, ke jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, ke jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i ke jinému zneužití osobních údajů,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. a), c), f) a h) zákona o ochraně osobních údajů, neboť nestanovil účel, prostředky nebo způsob zpracování, shromažďoval nebo zpracovával osobní údaje v rozsahu nebo způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, neposkytl subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem, a nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů,

za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona o ochraně osobních údajů ukládá pokuta ve výši 75 000 Kč (slovy sedmdesát pět tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč, obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 3754-5825001/0710, variabilní symbol 00075370, konstantní symbol 1148.

V obsáhlé a podrobné žalobě žalobce nejprve konstatuje, že rozhodnutí obou stupňů jsou v rozporu se zákonem a správní řízení trpí závažnými vadami. Žalovaný rozhodl o vině jiného subjektu než toho, kdo se předmětného skutku dopustil, přičemž úvahy správního úřadu o výkladu některých neurčitých pojmů se dostávají do rozporu s právní logikou.

Konkrétně pak žalobce poukazuje na to, že správní orgán prvního stupně považuje za pachatele správního deliktu „Statutární město Plzeň – Městskou policií statutárního města Plzeň“, což v napadeném rozhodnutí je upřesněno jako „Statutární město Plzeň“. Dle žalobce správní orgán prvního stupně nesprávně směšuje Statutární město Plzeň jakožto územní

samosprávný celek, který má postavení právnické osoby, s Městskou policií statutárního města Plzně, jakožto orgánem statutárního města Plzně v postavení správního úřadu. Na tyto skutečnosti žalobce upozorňoval po celou dobu řízení, jeho námitky však vypořádány nebyly. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak nesprávně uvedeno, že obecní policie je organizační složkou obce, a nesprávně je vyložen § 102 odst. 2 písm. b) zákona o obcích, který se definice subjektivity obecní policie jako správního úřadu ve vztahu k pasivní legitimaci v řízení o správních deliktech vůbec netýká. V současnosti však § 15 zákona o obcích vymezuje obecní policii jako orgán obce.

Žalobce od počátku popíral svoje účastenství v řízení jako pachatel předmětného deliktu. Městská policie má samostatnou procesní způsobilost dle § 29 správního řádu jako správní úřad, jenž je samostatným orgánem statutárního města Plzně. Správní úřady v rámci výkonu veřejné správy v přenesené působnosti jsou samostatnými subjekty hmotněprávních i procesních vztahů včetně vztahů deliktních. Žalobce poukazuje na to, že sám žalovaný postihuje například státní orgány jako samostatné osoby, nikoliv stát, jenž je jejich zřizovatelem. Obdobně je tomu i v tomto případě, kdy v úvahu připadá zahájení správního řízení vůči městské policii v postavení samostatného správního úřadu jakožto orgánu obce, nikoliv však obce samotné. Obdobně je tomu i v případě příspěvkových organizací zřizovaných žalobcem, jež mají rovněž samostatnou právní subjektivitu a s ní spojenou pasivní legitimaci v řízení o správních deliktech, jichž se dopustí.

Žalobce má za to, že se správního deliktu, jak je popsán v napadeném rozhodnutí ve většině svých skutkových podstat, dopustil dílem strážník městské policie při výkonu veřejné správy v přenesené působnosti a dílem městská policie sama jako správní úřad, nikoliv statutární město Plzeň, jako územní samosprávný celek při výkonu samostatné působnosti. Z tohoto důvodu má žalobce za to, že skutek, pro který je obviněn nespáchal a ani spáchat nemohl.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že odpovídá za činnost obecní policie, kterou zřídil. Do samostatné působnosti obce patří toliko pouze okamžik rozhodnutí o zřízení obecní policie. Jakmile je však zřízena, její činnost spadá do výkonu přenesené působnosti, kdy za její nesprávný výkon veřejné moci neodpovídá obec, jež ji zřídila, nýbrž v souladu se zákonem č. 82/1998 Sb. stát, jednající v daném případě prostřednictvím ministerstva vnitra. Obec jako taková nemůže z pozice územního samosprávného celku jakkoliv zasahovat či ovlivňovat činnost obecní policie při výkonu veřejné správy v přenesené působnosti.

Vlastní technickou stránku správy předmětného kamerového systému (správu hardware a software kamerového systému, včetně správy serveru, kde jsou údaje z kamerového systému uloženy, primárně zpracovány a archivovány) vykonává za město Plzeň jím zřízená příspěvková organizace, kterou je Správa veřejného statku města Plzně se samostatnou právní subjektivitou odlišnou od subjektivity žalobce. V dané souvislosti je primárním zpracovatelem tato příspěvková organizace. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s prokázáním vztahu žalobce a této příspěvkové organizaci z pohledu jejich vzájemné pasivní legitimace v daném správním řízení ve vztahu k vlastnictví a správě kamerového systému. Dle žalobce ve vztahu ke kamerovému systému má městská policie jako správní úřad postavení sekundárního zpracovatele dle § 4 písm. k) citovaného zákona, neboť zpracovává jako jeden z koncových uživatelů údaje z kamerového systému, poskytnutého primárním zpracovatelem pouze a jenom v souladu se svými úkoly dle § 2 zákona č. 553/1991 Sb. Nespravuje server včetně úložiště dat, proto nemůže být správcem dle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. V případě kamerového systému město neodpovídá ani za prostředky zpracování osobních údajů, neboť server kamerového systému i jeho hardwarové a softwarové zařízení je mimo jeho působnost. Vzhledem k tomu, že městská policie je v rámci svých úkolů správním úřadem, nemůže ani

v rámci své vlastní působnosti zmocnit nebo pověřit jinou osobu, aby ve věci kamerového systému byla za ni zpracovatelem dle § 4 písm. k) zákona č. 101/2000 Sb. V případě zpracování a uchování osobních údajů má městská policie postavení sekundárního zpracovatele, tj. stejné postavení jako Policie ČR. Ke zveřejňování údajů z kamerového systému na webových stránkách města nedala městská policie pokyn ani souhlas. Nemůže tedy být správcem ve smyslu § 4 písm. j) citovaného zákona. Městská policie nespravovala po stránce technické přenos údajů na webové stránky města Plzně. Vlastním zpracováním údajů z kamerového systému pověřilo město Plzeň svou příspěvkovou organizaci Správa veřejného statku města Plzně, která spravuje centrální server s úložištěm údajů z kamerového systému a v postavení zpracovatele dle § 4 písm. k) citovaného zákona umožňuje přístup do tohoto systému dalším zpracovatelům, mezi něž patří i další příspěvková organizace města, a to Správa informačních technologií města Plzeň, která v postavení zpracovatele realizovala po stránce technické přenos osobních údajů z kamerového systému na webové stránky města. Žalovaný měl důsledně rozdělit, kterých skutků se dopustila městská policie, kterých statutární město Plzeň a kterých jím zřízené příspěvkové organizace. V tomto směru je napadené rozhodnutí dle žalobce nepřezkoumatelné, neboť v odůvodnění neobsahuje přesvědčivé a přezkoumatelné vypořádání námitek žalobce uvedených v předchozích opravných prostředcích. Žalobce má za to, že souhrnného skutku tak, jak je popsán v napadeném rozhodnutí, se mohly dopustit tři samostatné a na sobě nezávislé osoby s vlastní právní subjektivitou.

Dále žalobce uvádí, že zpřístupnění kamerových záběrů na webových stránkách se dopustil strážník městské policie, tedy správní úřad v souvislosti s výkonem pravomoci veřejného činitele při výkonu veřejné správy v přenesené působnosti. Jeho jednání bylo excesem při výkonu pravomoci, kdy za daný skutek odpovídá městská policie v Plzni jako správní úřad se samostatnou deliktivní subjektivitou. Kamerový systém byl vybaven manuální technickou možností odpojení od webových stránek města. S použitím tohoto zařízení byli prokazatelně seznámeni všichni strážníci. K neodpojení výstupů kamerového systému od webových stránek města došlo v důsledku selhání jednotlivce způsobem, kterému nebylo možno zabránit ani při vyvinutí maximálního úsilí. Žalobce trvá na názoru, že učinil veškerá opatření, která od něj bylo možno spravedlivě požadovat k tomu, aby předešel zneužití kamerového systému.

Žalobce také konstatuje, že se nejednalo o úmyslné sledování konkrétního bytu, ani o adresný úkon, jenž by byl způsobilý anonymní údaje ztotožnit a učinit je osobními. Po celou dobu prezentace výstupu kamerového systému na webu města zůstaly údaje anonymní a mohl by je ztotožnit jen ten, kdo by měl detailní osobní znalost subjektu těchto údajů a jeho osobních poměrů. Žalobce trvá na tom, že náhodný záběr konkrétního bytu nebyl získáním osobního či citlivého údaje, nýbrž údaje anonymního a subjekt tohoto údaje nebylo možno ze strany jiné osoby ztotožnit jinak než s využitím zvýšeného úsilí. Mimo to se dle žalobce měl žalovaný vypořádat i s tím, že zveřejnění údajů pokrývá zpravodajská licence, kterou webové stránky města Plzně nepochybně disponují. Mimo to v průběhu celého řízení nebyla vyvrácena námitka, že v daném případě se jednalo o nahodile shromážděný údaj, který nebyl dále zpracováván, což zakládá výlukou dle § 3 odst. 4 zák.č. 101/2000 Sb. S danou námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal.

Tím, kdo předmětné údaje zpřístupnil, nebyl žalobce, nýbrž Správa veřejného statku města Plzně a Správa informačních technologií města Plzeň jako zpracovatelé daných údajů. Žalobce tak svojí soustavnou činností neshromažďoval, neuchovával a nezpracovával údaje z kamerového systému dle § 5 odst. 1 písm. c)-e) citovaného zákona, neboť tyto činnosti prováděly zmíněné příspěvkové organizace. Žalobce svojí činností nezasáhl nepřiměřeným způsobem přímo do soukromí a osobního života Petra Kučery, neboť nebyl tím, kdo zveřejnil záběr části jeho bytu na webových stránkách města.

Žalovaný na žádném místě napadeného rozhodnutí neuvádí motivaci jednání, v němž spatřuje předmětný delikt a která spočívala v situaci, kdy městské policii byl oznámen pohyb v domě, jehož majitelé měli být na dovolené. Strážník prostřednictvím kamerového systému objekt sledoval, přivolal hlídku Policie ČR a následně před jejím příjezdem sledoval osobu, jež z domu vyšla. Vzhledem k tomu, že před příjezdem vešla do obytného domu, kontroloval pomocí kamerového systému, ve kterém byt se rozsvítí světlo tak, aby mohl do daného bytu směřovat hlídka Policie ČR k provedení pertruzace přítomných osob. Že při tom došlo k náhledu i do bytu Petra Kučery, je nutno považovat za část daného úkonu strážníka při výkonu jeho působnosti. Kriminalizaci takového jednání je možno považovat za projev přepjatého právního formalismu.

Žalobce taktéž poukazuje na § 46 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož zanikne odpovědnost právnické osoby uplynutím jednoho roku od doby, kdy se správní úřad dozvěděl o deliktu a nezahájil řízení. Oznámení o podezření ze spáchání správního deliktu, pro který se vedlo předmětné řízení, učinil Petr Kučera redakci MF Dnes v blíže nezjištěné době po 2. 8. 2007, kdy na základě těchto skutečností žalovaný provedl kontrolu na městské policii v době od 12. 12. 2007 do 3. 6. 2008. Žalovaný se o skutečnostech odůvodňujících podezření ze spáchání deliktu dozvěděl v době po 2. 8. 2007. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však konstatuje, že se o správním deliktu dozvěděl až nejdříve 22. 5. 2008, tedy téměř po roce a v době, kdy bylo dokončeno šetření, jež nedospělo k jiným závěrům a zjištěním, než byly obsahem původního podnětu Petra Kučery. Za počátek běhu prekluzivní lhůty je třeba dle žalobce považovat okamžik, kdy se správní úřad dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o správním deliktu, na jehož základě toto řízení zahájit mohl. Původní skutek, pro který se řízení vedlo, bylo jednání strážníka, který z nedbalosti neodpojil sledovací kameru od internetových stránek města Plzně. Pokud další skutky, v nichž byl správní delikt spatřován, spočívaly v trvajících skutečích s daným skutkem souvisejících, byl nalézací správní úřad povinen tyto skutky výslovně označit dobou jejich trvání s označením okamžiku skončení protiprávního jednání účastníka. Takový popis skutku však v napadeném rozhodnutí chybí. Žalobce trvá na tom, že správní řízení o předmětném deliktu bylo zahájeno vydáním příkazu až 14. 1. 2009, tedy po více než roce od okamžiku, kdy se žalovaný dozvěděl o skutečnostech odůvodňujících podezření ze spáchání správního deliktu (zejména o popsáném jednání strážníka). Dle žalobce subjektivní lhůta uplynula již v srpnu 2008.

Žalobce dále namítá, že se správní úřad v napadeném rozhodnutí nevypořádá s námitkami proti kontrolnímu protokolu a pouze obecně odkázal, že se v řízení o deliktu nebude zabývat námitkami vznesenými v rámci řízení o kontrole. V daném směru je proto napadené rozhodnutí žalovatelného nepřezkoumatelné. Za příklad lze uvést absentující právní úvahu k námitce žalobce, že v daném řízení nedošlo k ohrožení osobních údajů Petra Kučery, neboť záběry části vybavení jeho kuchyně nebyly způsobilé k jeho identifikaci a tedy ani nemohly být osobním údajem. Pokud se správní úřad v rámci řízení nevypořádá zcela nebo vůbec se všemi námitkami účastníka v odůvodnění rozhodnutí, je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalobce poukazuje také na to, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nerozvádí, vlastní úvahy, které jej k jeho závěrům vedly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se s výjimkou jediného případu neopírá ani o relevantní judikaturu ani o použitelné doktrinální výklady. Uplatní-li účastník konkrétní námitky, je nezbytné, aby se s nimi správní úřad vypořádal vyčerpávajícím způsobem, a nepostačuje, učiní-li tak pouze v obecné rovině, nebo jen odkáže na rozhodnutí nalézacího správního úřadu. Stejně tak se odvolací správní úřad musí vypořádat i s navrženými důkazy, tedy zejména vysvětlit, proč navržené důkazy neprovedl. Většinu námitek účastníka však nalézací správní úřad odmítl obecným odkazem na jejich nesprávnost, aniž

by se vypořádal s argumentací účastníka uvedenou jak v rámci kontroly, tak přednesenou a rozvedenou v rámci ústního jednání.

Žalobce odmítá názor žalovaného, že provedení důkazu listinou postupem dle § 53 odst. 6 správního řádu v rámci ústního jednání či mimo něj za podmínek § 51 odst. 2 správního řádu lze nahradit prostým vložením listiny do správního spisu. Tento názor je v rozporu s výkladovým stanoviskem č. 72 poradního sboru ministra ke správnímu řádu. Doktrinální právní výklad, na který se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolává, pochází z doby před nabytím účinnosti správního řádu a uvedeným výkladovým stanoviskem je překonán.

Závěrem žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí žalovaného je opatřeno hlavičkou a otiskem úředního razítka nalézacího správního úřadu, nikoliv hlavičkou a otiskem úředního razítka rozkladového orgánu, čímž je porušen § 69 odst. 1 správního řádu. Stejně ustanovení je porušeno tím, že rozhodnutí obou stupňů neobsahují číslo jednací, nýbrž značku, která je ve smyslu § 17 správního řádu identifikátorem nikoliv každé jednotlivé písemnosti, nikoliv správního spisu.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný konstatuje, že od samého počátku řízení považuje za správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů žalobce (statutární město Plzeň). Žalobce opakovaně dezinterpretuje jak obsah kontrolního protokolu ze dne 3. 6. 2008, tak správních rozhodnutí. Žalovaný dále odmítá, že na zpracování osobních údajů se měli vedle správce (žalobce) podílet také tzv. primární zpracovatelé (příspěvkové organizace) a sekundární zpracovatel (městská policie). Žalobce zde zavádí novou terminologii, kterou žádný právní předpis nezná, a z této své terminologie dovozuje chybné závěry k odpovědnosti jednotlivých subjektů. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětem správního řízení bylo pouze zveřejňování záběrů z kamerového systému na webových stránkách statutárního města Plzně a nikoli obecně činnost městské policie.

Žalovaný souhlasí, že jeho tvrzení, že obecní policie je organizační složkou obce, nebylo správné. Nicméně z hlediska zákona o ochraně osobních údajů není podstatné, zda má obecní policie postavení organizační složky nebo správního úřadu, jelikož ani v jedné z těchto rolí nenese delikttní způsobilost podle zákona o ochraně osobních údajů. Tu v případě deliktu dle § 45 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů má právnická osoba nebo fyzická osoba podnikající podle zvláštních předpisů jako správce nebo zpracovatel, přičemž městská policie nepochybně není právnickou ani fyzickou osobou. V případě porušení stanovených povinností odpovídá za její jednání žalobce jakožto právnická osoba a zřizovatel městské policie. Tvrzení žalobce, že žalovaný postihuje za porušení zákona státní orgány jako samostatné osoby a nikoli stát, se nezakládá na pravdě, neboť žalovaný ve všech obdobných případech postupuje stejně (správní řízení je vedeno s Českou republikou zastoupenou příslušnou organizační složkou státu). Žalovaný dále uvádí, že mu není zřejmé, na základě čeho dovozuje žalobce procesní subjektivitu městské policie jako správního úřadu, když z § 29 správního řádu nic takového nevyplývá.

Žalovaný se dále neztotožňuje s argumentací žalobce, dle které je obecní policie zřizována v rámci samostatné působnosti obce, avšak její činnost již spadá do přenesené působnosti, a odpovědnost za ni tedy nenese příslušná obec. Žalobce dovozuje pro tyto případy odpovědnost státu, respektive Ministerstva vnitra (v daném případě by tedy dle názoru žalobce nesla Česká republika). Tento názor žalobce je dle žalovaného nesprávný a je v rozporu s § 24 zákona

o obecní policii, podle kterého odpovídá za škodu způsobenou strážníkem obec a nikoliv Ministerstvo vnitra.

K námitce žalobce, že se žalovaný nedostatečně zabýval vztahem příspěvkových organizací a městské policie, resp. žalobce, žalovaný uvádí, že tento vztah není pro řízení podstatný, jelikož role těchto subjektů byla zjištěna a vyhodnocena samostatně.

K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že o parametrech kamerového systému včetně způsobu vypínání přenosu obrazu na webové stránky rozhodl sám žalobce, avšak jím zvolený způsob prokazatelně selhal, čímž došlo k neoprávněnému přenosu osobních údajů. Odpovědnost za porušení povinnosti uvedené v § 13 zákona o ochraně osobních údajů, tedy povinnosti zabezpečit zpracovávané osobní údaje, je konstruována jako odpovědnost objektivní s možností vyvinění. Zároveň se jedná o tzv. ohrožovací delikt a v situaci, kdy již k úniku dat došlo, není o naplnění skutkové podstaty tohoto správního deliktu žádných pochyb. Žalobcem zvolená opatření nebyla dostačující a provádění dalších důkazů by bylo nadbytečné. O uplatnění liberačního důvodu podle § 46 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů v posuzovaném případě uvažovat nelze. Podmínkou pro uplatnění liberace je, že správce prokáže, že vynaložil veškeré objektivně možné úsilí na to, aby porušení povinnosti předešel. Subjektivní dojem žalobce, že učinil vše potřebné k uplatnění liberačního ustanovení, nestačí. Zároveň je nutno konstatovat, že účelem rozhodnutí o deliktu není a ani nemůže být určení konkrétních opatření, která měla být přijata, neboť zvážení a provedení konkrétních opatření je povinností správce a žalovaný nemůže nahrazovat jeho vůli a přejímat jeho odpovědnost za legální průběh zpracování osobních údajů. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že k porušení zákona došlo pouze v důsledku jednání strážníka, jelikož únik záběrů byl z hlediska zákona o ochraně osobních údajů důsledkem celkového nastavení kamerového systému, kdy žalobce nezohlednil a neeliminovat předem známá rizika, mezi která jistě patří i selhání lidského faktoru.

K argumentu žalobce, že prostřednictvím kamerového systému nezpracovával osobní údaje, žalovaný konstatuje, že provoz kamerového systému žalovaný standardně hodnotí jako zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) a e) zákona o ochraně osobních údajů, přičemž tento postup je plně v souladu i s evropskými trendy. Sledováním určitých prostor kamerovým systémem dochází ke shromažďování a uchovávání informací o konkrétních fyzických osobách, jedná se například o informace o tom, kdy, kde a s kým se osoby pohybovaly a jakým způsobem se chovaly. Zveřejňování osobních údajů na webových stránkách žalobce je rovněž zpracováním podle § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. K údajné anonymitě osobních údajů zveřejněných v rámci předmětného případu prostřednictvím webových stránek žalovaný uvádí, že z definice osobního údaje v § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů vyplývá, že osobním údajem není pouze informace týkající se určené fyzické osoby, ale i fyzické osoby, kterou je možné na základě dané informace být nepřímo identifikovat. Je přitom nerozhodné, zda je fyzickou osobu schopen identifikovat každý nebo jen omezený okruh osob či pouze jediná osoba. Časová či materiální náročnost přiřazení určité informace ke konkrétnímu subjektu také není rozhodující. Žalobce sám uvádí, že monitorovaný byt a jeho obyvatele identifikovaly třetí osoby. Stěžovatel byl tedy určitým okruhem osob identifikován, a nelze proto přijmout argument žalobce, že se jedná o údaj anonymní. Co se týče namítané nahodilosti zpracování osobních údajů, dle žalovaného provoz kamerového systému nelze považovat za nahodilou činnost, naopak se jedná o systematické a dlouhodobé pořizování a uchovávání záznamů z vybraných lokalit, a to včetně informací o osobách, které se v záběru kamer pohybují. Stejně tak odkaz na zpravodajskou licenci není na místě. Vzhledem k tomu, že se na daný případ aplikuje zákon o ochraně osobních údajů, je třeba hledat právní titul pro zpracování (zveřejnění) osobních údajů v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, který však žádnou výjimku pro zpracování

osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů za účelem provádění zpravodajských služeb neobsahuje.

Dále žalovaný uvádí, že kontrolovaným i účastníkem řízení je žalobce, tj. správce osobních údajů pořízených pomocí kamerového systému, který mimo jiné rozhodl o tom, že záběry z kamerového systému budou zveřejňovány na jeho webových stránkách a jakým způsobem k tomu bude docházet. Žalovaný nezpochybnuje existenci zákonného zmocnění městské policie k provozu kamerového systému, ani existenci speciální právní úpravy informační povinnosti v § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb. Zmíněnou zvláštní právní úpravu však nelze aplikovat v případě zveřejňování záběrů z kamerového systému, neboť na tuto činnost se zákonná licence nevztahuje a žalobce je tak povinen plnit informační povinnost podle § 11 zákona o ochraně osobních údajů. Jestliže správce osobních údajů (žalobce) pověří zpracováním osobních údajů zpracovatele, má povinnost uzavřít se zpracovatelem smlouvu podle § 6 zákona o ochraně osobních údajů, který vymezuje formální i obsahové náležitosti této smlouvy. V průběhu kontroly bylo zjištěno a prokázáno, že obdobná smlouva mezi žalobcem a příspěvkovými organizacemi uzavřena není. Určení opatření k zabezpečení osobních údajů, která měla být součástí zpracovatelské smlouvy, je právem i povinností správce a žalovaný nemůže v tomto směru nahrazovat jeho vůli a nepovažuje tak za důvodné ani možné v rozhodnutí o pokutě popisovat konkrétní opatření, která měla být žalobcem přijata.

Žalovaný dále uvádí, že nijak nehodnotí jednání strážníka, jelikož z hlediska zákona o ochraně osobních údajů odpovídá za porušení § 13 tohoto zákona správce (žalobce), který nepřijal dostatečná opatření k tomu, aby ke zneužití osobních údajů nemohlo dojít. Je zcela nepřipustné, aby kamerový systém byl nastaven tak, že umožňuje městské policii svým prostřednictvím monitorovat prostory soukromého bytu, bez ohledu na to, zda se jedná o bezdůvodné sledování, anebo o plnění jakéhokoliv úkolu, natož, takto získané údaje zveřejňovat.

K otázce zániku odpovědnosti žalovaný odkazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 147/94 a konstatuje, že lhůta byla zachována, neboť termín, dozvědět se o porušení povinnosti neznamená, že již v tom okamžiku musí být najisto postaveno, že k porušení povinnosti došlo, nýbrž postačí, že vzniklo důvodné podezření, že se tak stalo. Správní řízení bylo zahájeno na základě výsledků provedené kontroly. Až na základě těchto výsledků a materiálů shromážděných v průběhu kontroly se žalovaný dozvěděl o správních deliktech specifikovaných v napadeném rozhodnutí. Podnětem k zahájení kontroly byla stížnost, která byla žalovanému podána redakcí iDNES dne 31. 7. 2007 a následně dne 2. 8. 2007 doplněna. Z obsahu stížnosti však nebylo možné seznat, zda byly či nebyly porušeny povinnosti stanovené zákonem o ochraně osobních údajů, ani kdo za případný správní delikt odpovídá. Žalovaný dále zdůrazňuje, že předmětem správního řízení je porušení dalších povinností, které vyšlo najevo až v průběhu kontroly a s obsahem podané stížnosti nijak nesouvisí.

K námitce, že se nedostatečně vypořádal s námitkami proti kontrolnímu protokolu, žalovaný konstatuje, že je třeba rozlišit kontrolní a správní řízení, neboť se jedná o samostatné a oddělené procesy. S námitkami žalobce se žalovaný plně vypořádal již v rozhodnutí o námitkách zn. INSP3-5937/07-36 ze dne 24. 11. 2008. V rozkladu žalobce uplatnil téměř totožné argumenty, jaké uvedl v námitkách proti kontrolnímu protokolu, a ačkoli žalovaný ve svém rozhodnutí o rozkladu na námitky žalobce přímo neodkazuje, s jejich obsahem se plně vypořádal. Pokud žalobce argumentoval jen obecně, pak se žalovaný s jeho argumenty vypořádal také pouze v obecné rovině.

K námitce, že napadené rozhodnutí neodkazuje na judikaturu a doktrinu, žalovaný uvádí, že odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů splňují všechny náležitosti požadované

zákonem správním řádem. Správní orgán nemá povinnost citovat judikaturu ani literaturu, přičemž je třeba uvést, že v oblasti ochrany osobních údajů jsou tyto prameny práva velmi omezené a pokud existují, pak potvrzují závěry žalovaného o tom, že na kamerový systém se záznamem je třeba hledět jako na zpracování osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů. Žalovaný se dále domnívá, že z hlediska určitosti odůvodnění není vyloučeno odkázat na odůvodnění rozhodnutí orgánu prvního stupně.

Žalovaný nerozumí námitce žalobce, že odvolací správní orgán se musí vypořádat s důvody, proč navržené důkazy neprovedl. Žalovaný s tímto tvrzením v obecné rovině souhlasí, nicméně v této věci žalobce žádné důkazy, které by měly být provedeny, nenavrhol.

K otázce provádění důkazu listinou žalovaný uvádí, že z procesních norem přímo nevyplývá povinnost provádět důkazy listinou výhradně v rámci ústního jednání, přičemž institut ústního jednání slouží k jinému účelu, než je pouhé čtení listin obsažených ve spisu. Obdobně nelze z procesních norem dovodit povinnost sepisovat o provedení důkazu mimo ústní jednání protokol. Ke stanovisku č. 72 poradního sboru ministra vnitra žalovaný uvádí, že mu je tento názor znám, nicméně jej nepovažuje za právně závazný a s některými jeho závěry se neztotožňuje. Žalovaný považuje provedení důkazu listinou jejím založením do spisu za zcela dostačující zejména v situaci, kdy jsou všechny listiny shromážděny přímo od účastníka řízení a kdy je z obsahu spisu zcela zjevné, že tyto dokumenty jsou součástí spisu. Přímo ve výše citovaném stanovisku poradního sboru je ostatně také uvedeno, že případná absence protokolu o provedení důkazu listinou, jsou-li listiny součástí spisu, není vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonost rozhodnutí.

K námitce o formálních nedostatcích rozhodnutí (hlavička a značka) žalovaný konstatuje, že o rozkladu rozhoduje s ohledem na postavení žalovaného jako ústředního správního úřadu jeho předseda, což je z rozhodnutí zcela zjevné, neboť předseda žalovaného je označen jak ve výroku rozhodnutí, tak v podpisové doložce. Ze skutečnosti, že pro rozhodnutí předsedy a správního orgánu prvního stupně nejsou využívány odlišné hlavičky, anebo že není označení „předseda Úřadu“ výslovně uvedeno na razítku, nelze dovozovat porušení správního řádu. Dále žalovaný uvádí, že rozhodnutí je označeno jednoznačným identifikátorem, který je odlišuje od všech ostatních listin založených ve správním spise, resp. všech ostatních listin vydaných Úřadem, jelikož označení INSP3-7056/08 představuje spisovou značku a číslo za pomlčkou (např. - 29) určuje pořadí listiny ve spise. Z toho, že Úřad používá zkratku „zn.“ a nikoli „čj.“ nelze opět dovozovat žádné porušení požadavků na vedení spisu vyplývající z platných právních předpisů.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Při jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 26. 8. 2011, setrvali oba účastníci na svých návrzích i argumentaci. Zástupce žalobce navrhl provedení důkazu výsledkem pracovníka Mladé fronty jakožto oznamovatele zveřejněného kamerového záznamu. Soud usnesením zamítl návrh na provedení tohoto důkazu, neboť jej považoval za nadbytečný a procesně nevhodný. Za plně postačující pro posouzení věci soud považoval obsah správního spisu a obsah podání účastníků v soudním řízení.

Zástupce žalobce při jednání dále zdůraznil, že se v posuzované věci jednalo o osobní selhání strážníka městské policie, byla to událost nahodilá, šlo o anonymní data, nikoli o ztotožnění osob a žalobce učinil vše, co učinit měl. Žalovaný neuvedl, jak jinak by měl být systém zabezpečen. Dle zástupce žalobce odpovědnost za výkon přenesené působnosti má stát,

nikoli žalobce. K otázce prekluze je zástupce žalobce názoru, že správní řízení mohlo být zahájeno hned po učiněném oznámení, nebylo třeba vyčkávat výsledku kontroly. Důkaz listinou, konkrétně kontrolním protokolem nebyl dle zástupce žalobce proveden řádně. Pověřený zaměstnanec žalovaného zdůraznil, že pokuta byla uložena za přenos záznamu z kamerového systému na informační portál města Plzně a že šlo o zásah do soukromí, přičemž bylo nahlíženo do bytu. Dále konstatoval, že pro zahájení řízení nebyl v době učiněného oznámení dostatek informací, a proto napřed byla provedena kontrola.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobce byl potrestán za správní delikt spočívající v tom, že jako správce osobních údajů v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v době od 22. 5. do 3. 6. 2008

- 1) zpřístupňoval na internetových stránkách záběry z kamer získané za jiným účelem, a to včetně osobních údajů osob na nich zachycených, aniž by disponoval souhlasem subjektů údajů,
- 2) neinformoval při shromažďování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému subjekty údajů o zpřístupňování jejich osobních údajů na internetových stránkách,
- 3) neuzavřel se zpracovateli osobních údajů (příspěvkové organizace Správa veřejného statku města Plzně a Správa informačních technologií města Plzně) smlouvy o zpracování splňující náležitosti zákona o ochraně osobních údajů,
- 4) dostatečně nezajistil, aby záběry z kamer umožňující detailně sledovat osoby a věci také v místech veřejnosti nepřístupných nebyly zpřístupňovány na internetových stránkách.

Podle § 4 písm. j) zákona o ochraně osobních údajů se rozumí správcem každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Podle § 4 písm. k) zákona o ochraně osobních údajů se rozumí zpracovatelem každý subjekt, který na základě zvláštního zákona nebo pověření správcem zpracovává osobní údaje podle tohoto zákona.

V § 5 zákona o ochraně osobních údajů jsou vymezeny četné povinnosti správce (např. povinnost stanovit účel, k němuž mají být osobní údaje zpracovány, povinnost stanovit prostředky a způsob zpracování osobních údajů, povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny atd.)

Podle § 7 zákona o ochraně osobních údajů povinnosti stanovené v § 5 platí obdobně také pro zpracovatele.

Podle § 8 zákona o ochraně osobních údajů jestliže zpracovatel zjistí, že správce porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem, je povinen jej na to neprodleně upozornit a ukončit zpracování osobních údajů. Pokud tak neučiní, odpovídá za škodu, která subjektu údajů vznikla, společně a nerozdílně se správcem údajů. Tím není dotčena jeho odpovědnost podle tohoto zákona.

Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů.

Podle § 11 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů správce je při shromažďování osobních údajů povinen subjekt údajů informovat o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem bude osobní údaje zpracovávat a komu mohou být osobní údaje zpřístupněny, nejsou-li subjektu údajů tyto informace již známy.

Podle § 13 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů správce a zpracovatel jsou povinni přijmout taková opatření, aby nemohlo dojít k neoprávněnému nebo nahodilému přístupu k osobním údajům, k jejich změně, zničení či ztrátě, neoprávněným přenosům, k jejich jinému neoprávněnému zpracování, jakož i k jinému zneužití osobních údajů. Tato povinnost platí i po ukončení zpracování osobních údajů.

Z citovaných zákonných ustanovení je patrné, že zákon o ochraně osobních údajů stanoví povinnosti jak správci osobních údajů, tak zpracovatelům osobních údajů a že ve většině případů se jedná o obsahově totožné povinnosti. Z charakteru citovaných povinností pak plyne, že v závislosti na konkrétních okolnostech jedinečného případu se porušení té které povinnosti stanovené zákonem na ochranu osobních údajů může dopustit buď správce, nebo zpracovatel, anebo jak správce tak zpracovatel současně.

Žalobce ve své žalobě mimo jiné namítá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně zabýval vztahem žalobce a jím zřízených příspěvkových organizací z pohledu jejich vzájemné pasivní legitimity v daném správním řízení, a to s ohledem na vlastnictví a správu kamerového systému.

K tomu soud konstatuje, že již ve svém rozkladu žalobce namítal, že se správní orgán měl blíže zabývat vztahem žalobce a jím zřízených příspěvkových organizací Správa veřejného statku města Plzně a Správa informačních technologií města Plzně z hlediska odpovědnosti za naplnění jednotlivých skutků. Žalobce již v rozkladu (a shodně následně i v podané žalobě) uváděl, že vlastní správu kamerového systému, a to jak hardwarové, tak softwarové složky vykonává příspěvková organizace Správa veřejného statku města Plzně. Dále žalobce již v rozkladu uváděl, že technické zpracování osobních údajů v souvislosti s provozováním kamerového systému provádějí příspěvkové organizace Správa veřejného statku města Plzně a Správa informačních technologií města Plzně. Žalobce v rozkladu rovněž uváděl, že tím, kdo osobní údaje v posuzované věci zpřístupnil prostřednictvím internetu, byly právě příspěvkové organizace Správa veřejného statku města Plzně a Správa informačních technologií města Plzně jako zpracovatelé a že právě tyto příspěvkové organizace shromažďovaly, uchovávaly a zpracovávaly údaje z kamerového systému. Dále žalobce v rozkladu uváděl, že údaje z kamerového systému zpracovává a do prostředí webových stránek města přenáší příspěvková organizace Správa informačních technologií města Plzně.

Je tedy patrné, že žalobce zpochybňoval závěr správního orgánu prvního stupně ohledně nositele deliktů odpovědnosti za výše uvedené čtyři skutky, kdy z odůvodnění rozhodnutí prvního stupně se jeví, že správní orgán deliktů odpovědnost přiřkl žalobci. Jinými slovy, z rozhodnutí prvního stupně není zřejmé, že by za některý ze čtyř vytýkaných skutků (nebo za podíl na něm) byl činěn odpovědným také jiný subjekt než žalobce. V rozhodnutí o rozkladu žalovaný na tyto rozkladové námitky nijak blíže nereagoval a nezabýval se otázkou, zda nositelem případné deliktů odpovědnosti alespoň za některý ze čtyř vytýkaných skutků není subjekt odlišný od žalobce, tedy příspěvková organizace Správa veřejného statku města Plzně nebo příspěvková organizace Správa informačních technologií města Plzně. Lze tak uzavřít, že žalovaný nezdůvodnil, který z vícero v úvahu připadajících subjektů nesl odpovědnost za dodržování jednotlivých povinností stanovených zákonem na ochranu osobních údajů a proč (ať už jako správce nebo jako zpracovatel) a v návaznosti na to žalovaný nezdůvodnil, který z těchto subjektů mohl nést odpovědnost za ten který ze čtyř vytýkaných správních deliktů. Obecně k tomu soud dodává (jak již ostatně naznačil výše), že jistě není vyloučeno, aby se téhož skutku dopustil zároveň jak správce, tak i zpracovatel osobních údajů, resp. aby se na téhož skutku dílem účastnil správce a dílem zpracovatel osobních údajů. V takovém případě je však třeba zjistit a poměřit konkrétní míru odpovědnosti jednotlivých subjektů, což následně – jak soud na okraj poznamenává – má mimo jiné např. i význam pro úvahy správního orgánu o výši ukládané sankce a v případě dělené deliktů odpovědnosti zpravidla je třeba takové úvahy pojmout právě i do odůvodnění uložené sankce.

Pokud žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že vztah žalobce a předmětných příspěvkových organizací není pro řízení podstatný, jelikož role těchto subjektů byla zjištěna a vyhodnocena samostatně, soud konstatuje, že nic takového žalovaný neuvedl v napadeném rozhodnutí a příslušná rozkladová námitka tak zůstala nevypořádaná. Nadto, jak plyne z právě uvedeného, takový vztah podstatný být může, neboť jestliže se více subjektů podílí na tomž skutku, zpravidla to ovlivňuje míru jejich odpovědnosti.

Napadené rozhodnutí se tak nevypořádalo se všemi námitkami, které žalobce uplatnil v rozkladu, a je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Za situace, kdy je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu, že dosud nebyly v úplnosti a přesvědčivě vysvětleny otázky odpovědnosti žalobce za vytýkaný správní delikt, resp. míry jeho odpovědnosti za jednotlivé skutky, u nichž je spáchání správního deliktu správními orgány dovozováno, není na místě se zabývat ostatními žalobními námitkami, neboť se (byť z různých hledisek) věcně vážou právě k dosud nedostatečně zdůvodněné výlučné odpovědnosti žalobce za všechny čtyři vytýkané skutky.

Soud vzhledem k uvedenému nemohl posuzovat ani jinak prioritní otázku prekluze (zániku odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu), kterou je dle ustálené judikatury povinen zkoumat i bez návrhu, neboť dosud nebylo náležitě objasněno, zda žalobce za vytýkané skutky odpovídá.

Soud se může vypořádat toliko s dílčími procesními otázkami, které nejsou bezprostředně věcně spjaté se závěrem o odpovědnosti žalobce za spáchaný delikt. Takové otázky pak v posuzované věci představují námitky týkající se provádění důkazu listinou – kontrolním protokolem a formálních náležitostí rozhodnutí (hlavička a značka).

Pokud jde o námitku, že v případě kontrolního protokolu měl být proveden důkaz podle § 53 odst. 6 správního řádu, tedy měl být proveden důkaz listinou, soud konstatuje, že tento žalobcův názor nesdílí.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Citované ustanovení příkladmo vyjmenovává podklady pro rozhodnutí. Mezi nimi vedle např. důkazů zmiňuje skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti. Právě obsah kontrolního protokolu považuje soud za podklad rozhodnutí, který je skutečností známou správnímu orgánu z úřední činnosti (v posuzované věci dokonce z vlastní úřední činnosti správního orgánu). V případě kontrolního protokolu se tak nejedná o důkaz (in concreto listinný důkaz), ale právě o poznatek správního orgánu z úřední činnosti. Proto soud uzavírá, že na kontrolní protokol se nevztahují ustanovení správního řádu o provádění důkazu listinou.

Namítal-li žalobce že napadené rozhodnutí není opatřeno hlavičkou předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, ale hlavičkou Úřadu pro ochranu osobních údajů, nespatřuje v tom soud žádné porušení zákona. Podle § 2 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů jsou Úřadu pro ochranu osobních údajů svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů v rozsahu stanoveném tímto zákonem a další kompetence stanovené zvláštním právním předpisem, mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, a přímo použitelnými předpisy Evropských společenství. Z toho plyne, že Úřad pro ochranu osobních údajů je ústředním správním úřadem. Podle § 178 odst. 2 věta čtvrtá správního řádu nadřízeným správním orgánem ústředního správního úřadu se rozumí ministr, nebo vedoucí jiného ústředního správního úřadu. O rozkladu tak přísluší rozhodovat vedoucímu ústředního správního úřadu, tj. předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů (§ 152 odst. 2 správního řádu a § 32 odst. 1 zákona o ochraně osobních údajů). Příslušnost vedoucího ústředního správního úřadu k rozhodování o rozkladu je tak jen funkční příslušností realizovanou v rámci věcné příslušnosti ústředního správního úřadu. Soud tedy nepovažuje písemné vyhotovení rozhodnutí o rozkladu na listině s hlavičkou ústředního správního úřadu za vadné či nezákonné, je-li z rozhodnutí jinak patrné, že je vydal vedoucí tohoto ústředního správního úřadu.

Podle § 69 odst. 1 věta druhá správního řádu musí být v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedeno mimo jiné číslo jednací. V posuzované věci tento identifikátor chybí na rozhodnutí obou stupňů a je nahrazen značkou („zn.“). Takový postup sice formálně porušuje zákon, jedná se však o vadu tak nízké intenzity, že v žádném případě není způsobila jakkoli zasáhnout práva účastníků řízení a tím méně vyvolat nezákonnost rozhodnutí.

Závěrem soud nad rámec vlastních rozhodovacích důvodů dodává, že v posuzované věci shledal vedle výše specifikované nepřezkoumatelnosti další velmi závažnou vadu řízení. Při hodnocení důvodnosti žaloby k ní však vzhledem k dispoziční zásadě (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) přihlížet nemohl, neboť ji žalobce nenamítl. Jako upozornění pro budoucí praxi žalovaného však soud považuje za vhodné se o ní zmínit. V posuzované věci byla porušena zásada totožnosti skutku. Jde o to, že skutek, pro nějž byl žalobce v konečném rozhodnutí potrestán, by neměl být vymezen širě nebo dokonce zcela odlišně, než jak byl vymezen při zahájení řízení. Aplikace této zásady je motivována zejména garancí práva účastníka řízení na obhajobu, neboť toto právo lze efektivně realizovat jen tehdy, je-li účastníku známo, co je mu vytýkáno (viz judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, publikovaný pod č. 2119/2010 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149 (dostupný na www.nssoud.cz). V posuzované věci se však žalobce dozvěděl, co je mu vytýkáno, až z rozhodnutí prvního stupně vydaného dne 23. 11. 2009. Přitom však prvním úkonem v řízení byl příkaz, v němž byl vytýkaný skutek vymezen tím, že účastník řízení v roce 2007

- 1) nestanovil jako správce prostředky a zpracování osobních údajů vztahené k účelu zpracování, neboť neměl se zpracovatelem uzavřenou řádnou smlouvu o zpracování osobních údajů,
- 2) zpřístupnil kamerové záběry získané za jiným účelem, a to včetně osobních údajů fyzických osob na nich zachycených, způsobem předání on-line na webové stránky,
- 3) nesplnil povinnost informovat subjekty údajů o zveřejňování jejich osobních údajů na svých webových stránkách, a přesto osobní údaje zveřejňoval,
- 4) nepřijal opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů, protože
 - a. neuzavřel se zpracovatelem dohodu obsahující záruky zpracovatele o technickém a organizačním zabezpečení ochrany osobních údajů,
 - b. ponechal ochranu osobních údajů pouze na rozhodnutí strážníka nebo policisty.

Oproti tomu podle výsledného znění výroku (tj. ve znění žalobou napadeného rozhodnutí) se účastník řízení měl dopustit tohoto skutku: v souvislosti se zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamerového systému v době od 22. května 2008 do 3. června 2008 zpřístupňoval na internetových stránkách na adrese <http://info.plzen-city.cz> záběry z kamer získané za jiným účelem, a to včetně osobních údajů fyzických osob na nich zachycených, a aniž by disponoval souhlasem subjektů údajů, dále neinformoval při shromažďování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému subjekty údajů o zpřístupňování jejich osobních údajů na uvedených internetových stránkách, dále neuzavřel se zpracovatelem osobních údajů (Správou veřejného statku města Plzně, příspěvkovou organizací, se sídlem Klatovská tř. 10-12, 301 26 Plzeň, IČ: 40526551, a Správou informačních technologií města Plzně, příspěvkovou organizací, se sídlem Dominikánská 4, 306 31 Plzeň, IČ: 66362717) smlouvy o zpracování osobních údajů splňující náležitosti podle § 6 zákona o ochraně osobních údajů, aniž by zmocnění vyplývalo z právního předpisu, a dále dostatečně nezajistil, aby záběry z kamer umožňující detailně sledovat osoby a věci také v místech veřejnosti nepřístupných nebyly zpřístupňovány na uvedených internetových stránkách.

Skutek, pro který bylo řízení zahájeno, se tak zcela odlišuje časovým určením a v některých ohledech i věcně od skutku, za nějž byl žalobce potrestán.

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za čtyři úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 2 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 4 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Do nákladů právního zastoupení dále náleží náhrada za promeškaný čas 16 půlhodin po 100 Kč, tj. 1 600 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu]. Dále podle § 157 odst. 3 a 4 písm. b) zákoníku práce náleží žalobci náhrada jízdních výdajů za dvojitou cestu silničním motorovým vozidlem Kia Magnetis k jednání soudu a zpět, a to trasu Brno – Praha, jejíž vzdálenost činí 205 Km (tj. 820 km celkem), v celkové výši 5 560 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto s ohledem na § 57 odst. 2 s. ř. s. se náhrada na náklady zastoupení zvyšuje o částku odpovídající této dani, a to 20 % z částky 16 760 Kč, tj. 3 352 Kč. Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným částka 22 112 Kč.

Soud žalobci nepřiznal nárokované náklady na cestu zástupce z Brna do Plzně a náklady na poradu s klientem v Plzni včetně náhrady za promeškaný čas, neboť zástupce žalobce soudu nijak nedoložil uskutečnění porady s klientem, která se měla konat v Plzni.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.), a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

V Praze dne 31. srpna 2011

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Aneta Petrlíková

Košilka podání

Věc: **3A 34/2010-87-101 - č.l. 87-101** **5/1**

Věc podrobně:

Odesílatel: Městský soud v Praze, Spálená 2, 11216 Praha

Značka odesílatele: 3A 34/2010-87-101

Datum podání: 01.12.2011

